

Tolažba nebeška.

Katoliški molitvenik, zlasti za postarne ljudi, tudi z velikimi črkami, močno vezan z zlato obrezo, stane 32 Din. Dobite ga v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

ni dom, da ga v zimi oživiš, ker je tako žalostno sameval sredi nemirnega življenja poletnih dni. Kliče te njiva lastne prosvete, ki je pusta stala med poletjem sredi skrbno obdelanega polja in žitnih njiv. Sedaj te kliče, da tudi njo razorješ in vseješ v njo klenih zrn prave ljudske izobrazbe.

O, ti kmetska mladina! Kako strmiš vse poletje v črno prst domače zemlje, zatopljena in vdana z vsemi mladostnimi silami in telesnimi močmi v težko delo na domačih njivah, ki ti donašajo kruh. Zato ni čuda, da v tem času, ko se tesno oklepaš zemlje, ne moreš misliti na višje, na duhovno delo. Zimski čas pa te oprosti teh tesnih spon, ki so vse poletje te vezale k črni grudi. Zato se tudi ti, kmetska mladina, sproščena nekoliko od zemlje, dvigni v zimskem času v duhovne višine, kjer sveti prava iuč prosvete.

Stvarnik je dal tudi za telesno delo namenjenemu človeku duševne moči in zmožnosti za pridobivanje potrebne znanja. Zakaj puščaš, kmetska mladina, te moči v nemar? Zakaj zanemaraš duševne darove svojega Stvarnika? V mladosti in zlasti v zimskem času jih porabljaš! O, koliko manj zablod bi bilo v mladosti življenja, ko bi se bila mladina učila ter vzgojevala v pravi omiki ter tako porabila svoje talente. Koliko manj podivjanosti bi bilo med fanti in drugih slabosti med dekleti, ko bi vsi znali ceniti prosvetni dom v župniji in uvaževati pravi namen prosvete za življenje! Tako bi lahko bilo enkrat mnogo skrbnih mož gospodarjev in dobrih krščanskih mater. Pa nedorasla sodobna mladina se žalibog tega dovolj ne zaveda. Mladost preživlja v drugačni obliki, zimski delaprosti čas v dru-

gačne namene uporablja, kot je to storila mladina v preteklosti.

Prihaja zopet v goste hladna starka zima, ki bo pritisnila v brezdelje k topeli peči slabost in starost, nikdar pa ne sme tebe, sveža mladost! Mladina, tebe kliče tudi zima na delo, in sicer na delo na polju katoliške prosvete, ki si ga med letom v nemar pustila. Kliče te prosvetni dom, da si v njem obogatiš duha in razvedriš srce. Ne bodi gluhih ušes, sledi klicu k delu, ti sveža mladost! Obdeluj njivo svojega duha in srca, da moreš z zakladom znanja v duhu in s krščansko krepostjo v srcu mirno gledati v svojo in narodovo bodočnost!

*

Cesar nove mandžurske države opazuje z dalnogledom vaje svojih čet.

daj za počitek. Zbrali smo se krog ognja in Campbell, ki je prepotoval malodane celi svet, nam je postregel z mičnimi pripovedkami o samotarskih Robinzonih, katerih je celo v današnjih časih več v daljši soseščini s Cocos otočjem. Iznad Velikega Oceana se namreč dviga vse polno manjših otokov, ki so kakor nalašč za samotarsko življenje po razbitju ladje ali tudi iz prostovoljnih nagibov. Povesti o Robinzonih, daži stare, so vedno nove ter dražijo človeško radovednost.

G. Campbell nam je pripovedoval o Robinzonu našem sosedu nekako naslednje:

»Majhen otok na južnem koncu Južne Amerike, Juan Fernandez, na katerem prebiva danes nekaj ribiških družin in katere obiskuje parnik vsakih 14 dni, spada med najbolj znane otoke. Prevladuje prepričanje, da je stopil na omenjeni otok Robinzon Cruzoe in živel na njem samotarsko življenje, ki je prepleteno z najbolj privlačnimi doživljaji, dokler se ni preselil na večji otok Mas-a-Tierra. Na baš omenjenem otoku se je naselil v novejšem času nov Robinzon. Samotar se piše Hugon Weber. Med svetovno vojno je bil vržen na otok, je živel tamkaj nekaj časa, pa se je pozneje zopet vrnil, da bi ostal do smrti na otoku. Seve so danes življenske prilike povsem drugačne, kakor so bile v časih prvega Robinzona. Mas-a-Tierra spada k južnoameriški državi

Čile, ki ga je uporabljala nekaj let kot kazensko kolonijo.

Hugon Weber se je podal v notrajnost otoka, kjer skuša živeti življenje, ki bi naj bilo prepleteno z doživljaji. Naselil se je na 250 m visokem ter od skal zavarovanem prostoru. Najprej je moral posekati drevje ter izkopati visoko travo s koreninami vred. Ta košček zemlje, katerega je iztrgal divjini, je pričel obdelovati.

Novi Robinzon je živel nekaj časa pod šotorom. Sklenil pa je, da si postavi kočjo, kar je zahtevalo mnogo truda in znoja. Najprej je izkopal stavbeni prostor in je postopal pri gradnji kolibe ravno tako, kakor je opazoval domačine. Zmešal je zemljo, slamo in posušeno travo z vodo. Iz te zmesi je postavil zide, ki so se utrdili na solncu, kakor bi bili iz kamenja.

Na otoku je vse polno divjih koz. Koze so morali nekoč pripeljati ljudje na otok. Živali so se zelo pomnožile in s časom podivjale. Lov na podivjane koze ni lahkota, ker posedajo izredno tenak sluh.

Na Mas-a-Tierra ni ne kač, ne žely, pač pa zelo mnogo divjih golobov in na tisoče najlepših, čisto malih ptičkov, katerim pravijo kolibri.

Po skalah ob obali otoka so še vidne votline, po katerih je iskal zavetišča prvi Robinzon. Da-

Maribor. Občni zbor Katoliškega tiskovnega društva v Mariboru se vrši v torek dne 18. decembra, popoldne ob 4. uri, v Mariboru v uredniški sobi, Koroška cesta 5.

Središče. Sv. Miklavž nas je obiskal dne 6. decembra zvečer. Obdaril je male in velike, vsakega po zasluženju. Prinesel je veliko lepih darov, a tudi s šibami ni varčeval. Dne 8. decembra smo igrali »Slehnika«, ki je uspel v vsakem oziru. Posebno so se odlikovali lepi kostumi. Tudi igralci so se jako dobro odrezali. Posebno Slehnika s svojim zgledom je ganil publiko do solz, to pa seveda samo take, ki razumejo pomen in namen igre, oziroma misterija. Najdejo se pa tudi taki, ki se bodi še tako žalostnemu prizoru na glas smejejo. Dvorana je bila nabito polna, a upamo, da bo tudi na dan ponovitve, dne 16.

nik 1000 Din globe — ker je poljubljal svojo ženo v železniškem vozu.

— — Od prebivalstva Angleske

živi tri četrtine po mestih. Le vsak sedmi Anglež se peča s poljedelstvom.

— — Letna svetovna uporaba lesa

znaša 50 odstotkov več nego ga vsako leto — zraste.

— — Čudna trditve

statistike je, da je na svetu ravno toliko ljudi kakor podgan.

— — Naraščanje prebivalstva v Njujorku.

Leta 1800 je štel Njujork 60 tisoč prebivalcev. Leta 1880 1.200.000

decembra, ob sedmih zvečer. Pričite, saj se ta igra tiče vsakega slehernega, brez izjeme.

Šoštanj. Katoliško prosvetno društvo iz St. Andraža pri Velenju priredi v nedeljo dne 16. decembra v dvorani Zadrúžnega doma v Šoštanju ljudsko igro v štirih dejanjih »Vaški lopov«. Igra nam nazorno prikazuje življenje našega kmečkenga ljudstva. Sodeluje tamburaški zbor iz St. Andraža. Začetek točno ob pol treh popoldne. K predstavi vsi meščani in vsi okoličani najvljudneje vabljeni!

*

Na delo za „Naš Dom“!

Čas hiti! Prav kmalu bo prišel naš prijatelj »Naš dom« k vam v novi in lepi obliki, poln pestre in zanimive vsebine. Že prihajajo izpolnjene nabiralne pole. **Povsod porast, veliko število novih naročnikov.** Po nekod kar tekmujejo kdo bo pridobil več novih naročnikov. Tudi dekleta so prav pridna, zlasti ko so zvedela, da jih čaka veselo presenečenje. Potrudite se, fantje, izrabite vsako priliko, da zberete čim več naročnikov. **Pošljite čimpreje naslove**

novih narvčnikov, da bodo lahko vsi že dolili za Božič prvo številko. Sporočite tudi, koliko izvodov vam naj pošljemo za agitacijo. Agitirajte ob vsaki priliki. Dr. Krek je nekoč rekel: »Agitirati je lahka stvar, treba imeti le misel, idejo in jo p. . . edati drugim.« **Naša ideja je »Naš dom« v vsako hišo, v roke slehernega fanta in dekleta!** Potom »Našega doma« bomo najbrže zanesli med naše fante in dekleta misel katoliške zvesti in duha verske obnove. »Naš dom« bo glasnik naših idej! Pri agitaciji za »Naš dom« pa se ravnajmo zopet po g. dr. Kroku, ki pravi: »**Če srečaš prijatelja ali znanca, ki te pozdravi z »Dobro dan«, odgovori mu »Bog daj!« in tretja beseda naj bo že agitacija za dobro stvar!**« Fantje, tako delajte, tudi dekleta se po tem ravnajte! Postavili smo vam cilj: **V vsako faro 100 »Naših domov«!** V kolikor ste se že k temu cilju približali? **Na delo! Prav te dni podvojite svoje delo, ki mora biti kronano s polnim uspehom. Vse za »Naš dom«, to bodi naš pozdrav in geslo v dnevih nabiralne akcije!**

pozabljenost. Pri nas že nekaj let sem cvete neka cvetka, kateri pravimo ovaduštvo. No, in kakšni so ovaduhi? Dr. Krek je nekoč rekel: »Vsi tatovi, vlomilci in roparji skup niso zagrešili toliko krivic nad človeškim imetjem in življenjem, kakor skupuhi in ovaduhi. Teh poslednjih je več in so nevarnejše od prvih, zato se nam je treba najprej in najbolj boriti zoper ovaduhe. Saj so posledice ovaduštva neizmerne in neznosne.« Resničnost teh besed je izkusil že tudi marsikateri izmed nas. Zato pa ovaduho ne maramo, pa tudi ne spoštujemo tistih, ki ovaduhe poslušajo za hrbotom tega, ki se brani ne more. Zato pa ovaduhom prezir, ponosen prezir poštenih ljudi; tistim pa, ki ovaduhe poslušajo, naše pomilovanje. Vsem pa, ki so ali so bili preganjani, vztrajnost in odločnost, ker končno le mora pravica enkrat zmagati! Božji mlini meljejo počasi, a sigurno!

St. Ilj v Slov. goricah. V St. Ilju v Slov. Goricah je dne 4. decembra umrl g. Mirko Bauman, znani narodni borec na naši severni meji. Star je bil šele 46 let. Pred letom si je nakopal zavratno sušico in vsa zdravniška nega mu ni mogla vrniti zdravja. Rajni je bil rodom iz Sv. Jurija v Slov. goricah, odkoder se je priženil na lepo Dražovo kmetijo v Zmrzlenku. Bil je zaveden Slovenec, zvest katoličan, napreden gospodar, znan pevec in pobornik za pravico in svobodo. V dnevih preobrata je delal noč in dan za našo skupno stvar na meji. Kadar se je bilo treba postaviti kot borec, bodisi za narodne ali krščanske ideale, si našel Mirka med prvimi, ki so zastavili vse svoje moči in tudi premoženje za zmago pravične stvari. Padel je torej zopet nov steber na naši meji in sicer v najlepši moški dobi. Tik pred smrtjo je bil previden in pobožno je sprejel sv. popotnico. Pogreb se je vršil v četrtek, dne 6. decembra pred polnoč na šentiljsko pokopališče. Udeležba prijateljev je bila izredno velika. Pogreb je vodil domači g. kaplan Rauš v spremstvu g. župnika Vinka Kranerja od Spod. Sv. Kungote. Ob grobu se je v imenu sobojevnikov in prijateljev poslovil od umrlega njegov osebni prijatelj Fr. Zebot, ki je slavil zasluge pokojnikove za naše obmejne kraje. Ganljivo je bilo, ko je med sv. mašo žena-vdova z vsemi

St. Peter pri Mariboru. Skrb za reveže ter brezposelne je res hvalevredno, Bogu in ljudem dopadljivo delo. Ni pa to skrb za brezposelne siromake, ki nimajo sredstev za življenje, da se jih na zimo odpravi in napoti na deželo, odkoder so doma, ali pa k sorodnikom na kmetih, da se tam čez zimo preživijo. Takšen sklep je napravila neka občina blizu Maribora. Mi kmetje pa tega nikakor ne moremo razumeti, da bi ravno mi morali skrbeti za brezposelne in da bi se mestni in industrijski kraji kar tako na rovaš in na škodo kmeta in kmetijskih občin radi odkrižali brezposelnih. Naš kmet si že tako ne zna pomagati in otresti številnih obiskov brezposelnih, hračev, in zlasti takšnih, ki prihajajo od bogsigavedi odkod z raznimi dovolili in priporočili in ki so

še mnogokrat prav nasilni, če ne dobe daru po njih volji. Čudni nazorji gotovih ljudi in krogov. Tistim, ki je naložena skrb za brezposelnost, naj tudi na druge mislijo in ne samo na kmeta, ki itak s težavo izhaja pod težo sedanjih gospodarskih razmer. Saj kmet itak rad da in pomaga, on nima vrat pred reveži zaprtih in ne odreče pomoči potrebnemu siromaku. Naj pa tudi tisti, ki so črpali moč sedanjih brezposelnih in ki so smeli korist in dobiček od njihovega nekdanjega zasluga, nekaj storijo. Saj je kmetu marsikdaj manjkalo delavcev za kmečko delo in še vsaj v naših kmetijskih krajih ni brezposelnih kmetijskih in poljedelskih delavcev.

St. Peter pri Mariboru. »Slovenski gospodar« je pri nas priljubljen in mnogo čitan časopis, tako da ga čitajo tudi oni, ki nanj niso naročeni in ki hvallijo in grajajo, kakor pač naneso, zlasti če jih resnica v oči hode. Pa pustimo to. O nečem se še od nas vendar ni pisalo, pa je potrebno, da se in da ne pride v

in leta 1924 je narasla ta številka na 7 milijonov.

Najboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memoranda, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru, Koroška c. 6

nes izrabljajo te izdolbine ribiči kot shrambe za mreže.

Življenje otočanov je zelo miroljubno. Nobeden ne plačuje davkov in se ne pritožuje radi javnih bremen. Jadrnica iz Valparaiso donaša samotarjem razne potrebščine. Vse je srečno ter zadovoljno. Pripovedujejo celo, da je bilo udobno na tem otoku tudi tedaj, ko so bivali na njem kaznjenci. Nemeč Hugon Weber ne čuti niti najmanjše potrebe, da bi se preselil iz samote v civilizirani svet, kjer je eden drugemu v napotje. Na Robinsonovem otoku je še dovolj prostora!

Vedno znova smo tiščali v pripovedovalca, ki se je pustil naposled omehčati in je ublažil našo radovednost še z eno robinzonijado te le vsebine:

»Angleški in ameriški milijonarji, razvajeni, bogati postopači, pri katerih ne igra denar nobene vloge, hočejo nekaj videti, kar je videlo doslej le malo ljudi, da lahko pripovedujejo pozneje svojim prijateljem in radovednejšem o izvedenosti.

Leta 1922 je morala ladja »Franconia« in leta 1923 parnik »Duches of Atholl« obiskati tudi otok Tristan de Cunha v južnem Atlantskem morju, ker je hotela videti večina potnikov pri vožnji okrog sveta tudi to posebnost med otoki. V obeh slučajih je bilo izkrcanje nemogoče radi

silovitih viharjev, a so doživljajev željni potniki vendar videli otok in nekateri pomorščaki, ki so zapustili parnika v čolnih, so obiskali otok ter pripovedovali bogati družbi, kaj so videli in s kom so govorili.

Približno 1500 milj od otoka Sv. Helene, ki je najbližji sosedni ter obljudeni otok, leži od sveta pozabljena pustinja ne le izven črte pomorskega prometa, ampak tudi najbolj drzni ladijski kapitani se ogibljejo skalovja otoka. Na otoku prebiva 150 ljudi. Puščavniko životarijo siromašno življenje, čakajo mesece, da cela leta, dokler ne prispe kak parnik ali jadrnica, da jim pripelje živež ter pošto iz domovine.

Prvi angleški lord admiral je izjavil v parlamentu, da ni bilo mogoče v zadnjih desetih letih prepeljati pošte iz domovine na otok Tristan de Cunha. V najnovejšem času je postalo v tem oziru nekoliko boljše. Vsako leto mora obiskati od otoka Sv. Helene ena bojna ladja tudi ta otok zapuščenih in spraviti tjakaj prehrano in pošto. Redko kedaj se prikaže še kak kitolovec, da bi vzel na otoku vodo, prehrano, krompir, sočivje in nekaj moke.

Otok je bil odkrit leta 1506 od portugalskega admirala Tristana da Cunha.

Dalje sledi